

ЗВЕРНЕННЯ

до комсомольців, усієї молоді республіки

Дорогі товариші, ровесники! Урочисто і радісно відзначив радянський народ 30-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Нову могутню хвилю політичного і трудового піднесення викликало у радянських людей, всієї нашої молоді рішення квітневого (1975 р.) Пленуму ЦК КПРС про скликання в лютому 1976 року XXV з'їзду КПРС. В партії ми, молоде покоління, бачимо уособлення комуністичних ідеалів, непохитної стійкості в боротьбі за торжество ідей марксизму-ленінізму. «Розум, честь і совість нашої епохи» — так назвала Комуністичну партію Володимир Ілліч Ленін.

Партія відкриває перед радянською молоддю грандіозні захоплюючі перспективи, ставить перед нею найбагатіший мету — побудову комуністичного суспільства, надихає юнаків і дівчат на героїчні подвиги. Кожного з нас хвилюють і до глибини душі кличуть вперед слова Леоніда Ілліча Брежнєва, сказані на урочистих зборах в Москві 8 травня 1975 р.: «Дорогі наші юнаки і дівчата, пам'ятайте: молоде покоління 40-х років на своїх плечах винесло основний тягар боїв Вітчизняної війни. Ваше життя і робота повинні бути гідними прикладу батьків. Партія і народ вірять вам і надіються на вас!».

Ми гаряче, всім серцем схвалюємо і підтримуємо невтомну діяльність ленінського Центрального Комітету КПРС, його Політбюро, Генерального секретаря ЦК товариша Леоніда Ілліча Брежнєва по відношенню в життя накреслених XXIV з'їзду КПРС, Програми миру. З кожним днем змінюється обличчя нашої Вітчизни, успішно здійснюються плани комуністичного будівництва. Ми горді з того, що й самі, під керівництвом партії, за прикладом комуністів, разом з усім народом вносимо свій вклад в успішне виконання завдань дев'ятої п'ятирічки.

Вся історія Ленінської Комуністичної Спілки Молоді — яскраве свідчення вірності молодого покоління справі партії. Ми глибоко усвідомлюємо, що в умовах розвинутого соціалізму все більше зростає роль молоді. На всіх ділянках комуністичного будівництва юнаки і дівчата, вірні традиціям старших поколінь, наполегливою працею примножують і звеличують славу Вітчизни. Ставши на стахановську вахту Перемоги, тисячі молодих трудівників, комсомольсько-молодіжних колективів завершили завдання дев'ятої п'ятирічки, працюють за себе і за тих, хто загинув у боях за свободу і незалежність нашої Вітчизни. Країні з кращих заслужили почесне право бути сфотографованими біля святині нашого народу — Прапора Перемоги.

Звістка про скликання XXV з'їзду КПРС озвалася в наших серцях готовністю ознаменувати цю визначну подію новими здобутками. Ми вбачаємо свій почесний обов'язок у тому, щоб закріпити і примножити трудові успіхи, досягнуті під час вахти Перемоги. «П'ятиріччя — переможий фініш! XXV з'їзду КПРС — ударну працю, високу якість роботи, відмінне навчання!» — ось наш девіз сьогодні.

Ми закликаємо вас, дорогі ровесники, повним визначним зверненням в праці і в навчанні, активною участю в громадському житті зустріти партійний з'їзд, стати на передз'їздову ударну трудову вахту. Справою честі кожного комсомольсько-молодіжного колективу, кожного молодого робітника, колгоспника, спеціаліста народного господарства повинна стати боротьба за безумовне виконання і перевиконання планів і соціалістичних зобов'язань, прискорення темпів росту продуктивності праці, підвищення ефективності виробництва, якості продукції. Боротьба за найбільш повне використання потужностей металургійних агрегатів, цехового видобутку з лави 1000 і більше тонн вугілля, за третій український мільярд хліба, 500-пентнерні врожаї цукрових буряків — ось основні віхи нашого змагання за гідну зустріч партійного з'їзду.

Ми будемо і далі розвивати рух «Вчора — рубіж новатора, сьогодні — комсомольська норма!», разом з наставниками дбайливо готувати молоду зміну робітничого класу і колгоспного селянства, робити все для того, щоб поруч з нами не було відстаючих, щоб усі молоді трудівники виконували завдання з високою якістю роботи, в усьому проявляли господарський підхід до справ.

Ми вбачаємо свій обов'язок у тому, щоб постійно змінювати соціалістичну дисципліну праці, підвищувати професійний рівень, виробничу майстерність.

Ми закликаємо молодих науковців, студентів, учнівську молоддь опановувати вершини наук, відмінно вчитися, вносити свій вклад у дальній розвиток науково-технічного прогресу, працювати в студентських будівельних заганах, учнівських виробничих бригадах множити трудові здобутки народу. Ми закликаємо молодих літераторів і митців у своїх творах невтомно оспівувати людську праці, мудрість і велич нашої партії.

Нехай кожен передз'їздовий день стане днем самовідданої праці і навчання, ознаменується новими здобутками в ім'я розквіту любимої Радянської Батьківщини!

Слава рідній Комуністичній партії Радянського Союзу — натхненникові і організатору всіх наших перемог!

ФЕСТИВАЛЬ ДРУЖБИ

ГАЛЛЕ, 15 травня. (Кор. ТАРС). Нічне небо над містом 3-го фестивалю дружби молоді НДР і СРСР прокреслене прожекторами. Високо над трибунами стадіону імені Курта Ваббеля, де вчора увечері урочисто відкрилося свято юності двох братніх країн, піднято яскраво освітлену емблему фестивалю: значки ВЛКСМ і СВНМ, а між ними червоний прапор.

На центральній трибуні — перший секретар ЦК СЕПН Е. Хонеккер, голова Державної Ради НДР В. Штоф, голова Ради Міністрів НДР Х. Зіндерман, інші партійні і державні керівники республіки, почесні гості фестивалю. Юні піонери-театральні артисти і музиканти.

На стадіон урочистим маршем входить делегація СВНМ. За нею — делегація радянської молоді. Усі встають, гримить короткий бойовий дзвін фестивалю: «Дружба!», «Фройндшафт!», а на його фоні росте і шириться мелодія пісні «Ми всіюди!», яку виконує тисячний хор молоді.

Під звуки гімнів НДР і СРСР на щоглах піднімаються державні прапори обох країн а на доріжці стадіону — автомашини, одна з яких веде «Вогонь Перемоги» — факел, доставлений сюди з міста-героя Ленінграда. Місто на Неві передає фестивалю естафету дружби місту Галле.

Перед присутніми виступає перший секретар Центральної Ради СВНМ Е. Кренц, який підкреслює, що фестиваль дружби проводиться в перші дні четвертого десятиріччя

миру в Європі. Його початок ознаменувався закликом в Москві до всіх народів світу назавжди усунути війну з життя людства. Боротися за мир в усьому світі, зміцнювати соціалістичну співдружність, згуртовану навколо СРСР, — така наша відповідь на заклики до миру з Москви, заявив Е. Кренц.

З почуттям глибокого хвилювання і особливої гордості, сказав у своєму виступі на відкритті фестивалю перший секретар ЦК ВЛКСМ Е. М. Тяжельніков, ми виконуємо почесне доручення Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Ілліча Брежнєва. Товариш Л. І. Брежнєв просив передати вам, молодим будівникам соціалізму, побажання успіхів і щастя, нових звершень у боротьбі за торжество ідеалів Маркса — Енгельса — Леніна. Перший секретар ЦК ВЛКСМ підкреслює, що молодь СРСР ще вище підняла прапор соціалістичного змагання за досягнення нових рубежів в комуністичному будівництві прагнувши гідно зустріти XXV з'їзд КПРС.

Торжества закінчилися факельним походом молоді і співом «Інтернаціоналу».

А. ГРИГОР'ЄВ.

«ПИОНЕРКЕ» — 50 РОКІВ

«Пионерскую правду» знають і люблять мільйони радянських людей. Протягом півстоліття газета юних ленінців залишається вірним другом хлопчиків і дівчаток в червоних галстуках, помічників комсомолу, вчителів і вожатих. У газети — дев'ять з половиною мільйонів передплатників.

15 травня у Москві, в Колонному залі Будинку Спілок відбулось урочисте засідання, присвячене 50-річчю газети і врученню їй ордена Дружби народів.

Засідання відкрила голова Центральної Ради Всесоюзної піонерської

організації імені В. І. Леніна А. В. Федулова.

З великим піднесенням було обрано почесну президію у складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС товаришем Л. І. Брежнєвим.

Заступник Голови Президії Верховної Ради СРСР П. Я. Стручман від імені Президії Верховної Ради СРСР поздоровив співробітників «Пионерской правды» і прикріпив орден до прапора газети.

У слові-відповіді головний редактор «Пионерской правды» Н. М. Чернова висловила глибоку подяку Комуністичній партії і Радянському уряду за високу оцінку роботи газети.

(Кор. ТАРС).

ТРУДОВЕ НАТХНЕННЯ — XXV З'ЇЗДУ КПРС ОБ'ЄКТИ ЗДАМО ДОСТРОКОВО

Схвилювала мене промова Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва на урочистих зборах, присвячених 30-річчю Перемоги. Миротлюбна політика нашої партії — в ній запорука досягнень радянського народу на шляху трудових звершень.

Свою особисту п'ятирічку я вже виконав. Наша бригада мулярів будувала дев'ятиповерховий корпус Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, новий корпус фабрики «Хімчистка», оволодівшище на 2500 тонн, 56-квартирний житловий будинок на проспекті «Правди» та інші. Зараз ми працюємо на будівництві гуртожитку на 400 місць.

Ще більший ентузіазм викликала у нас звістка про наступний XXV з'їзд КПРС, і ми вирішили ніки боротися за прискорення строків здачі наших об'єктів.

А. БАБИЧ, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади мулярів БУ-2 комбінату «Кіровоградмашбуд».

ТЕМП — ДВІ НОРМИ

Ще й року немає, як комсомолец Віктор Яотка прийшов в цех № 1 нашого заводу. З перших днів роботи показав себе справжнім майстром фрезерувальної справи. А з початку нинішнього року викликав на соціалістичне змагання Василя Дорошенка. Молоді робітники щомісяця значно перевищують змінні норми виробітку. В січні цей показник Віктор Яотка довів до 208 процентів, Василь — до 183. А в минулому місяці вже обидва виконали більше, ніж по дві норми. Хлопці схвально зустріли звістку про ініціативу комсомольсько-молодіжних колективів області, які взяли зобов'язання підготувати трудові дарунки XXV з'їздові КПРС. В ці дні вони несуть передз'їздову вахту і щодня виконують майже по дві норми. На них рівняються комсомольці і молодь цеху.

І. СОПРУНОВ, майстер дільниці цеху № 1 Кіровоградського заводу друкарських машин.

В. Амелін — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади скреперистів управління «Укрводбуд» Херсонської області; В. Борщевський — регулювальник-настроювач телевізії Львівського виробничо-технічного об'єднання «Електрон», групкомсорг; В. Брик — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади токарів імені XVII з'їзду ВЛКСМ Запорізького автозаводу «Комунар», делегат XVII з'їзду ВЛКСМ; В. Гага — керівник комсомольсько-молодіжного колективу міжкогоспного об'єднання по виробництву м'яса Кам'янець-Подільського району Хмельницької області; В. Галушко — бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Калініна Олександрійського району Кіровоградської області; Г. Григоренко — начальник комсомольсько-молодіжної зміни Черкаського заводу хімволокна; О. Діордієв — ланковий комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню цукрових буряків колгоспу імені Котовського Ямпільського району Вінницької області; Л. Зірий — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади складальників добувників Чорноморського суднобудівного заводу м. Миколеве; А. Золотухін — студент Харківського політехнічного інституту, Ленінський студент; Г. Іванова — рівнячниця Ровенського машинобудівного імені Комсомолу України; О. Іванченко — учениця середньої школи № 27 м. Сімферополя, делегат XVII з'їзду ВЛКСМ; Н. Касьян — доярка комсомольсько-молодіжного колективу молочнотоварної ферми радгоспу «Плосківський» Броварського району Київської області; В. Козилев — ланковий шахти «Красний Профінтер» міста Єнакієво Донецької області; О. Ляшенко — сталевар комсомольсько-молодіжної бригади агрегату допалвної печі Криворізького металургійного заводу імені В. І. Леніна Дніпропетровської області; В. Муха — слюсар управління механізації тресту «Хімметалургбуд» Івано-Франківської області, групкомсорг; В. Павлюченко — групкомсорг комсомольсько-молодіжної бригади імені XXII з'їзду ВЛКСМ робітників очисного вибою шахтоуправління «Червоний партизан» Ворошиловградської області; Г. Пантасьєв — керівник комсомольсько-молодіжного колективу Северодонецького хімікомбінату Ворошиловградської області; І. Петрухов — штампувальник Харківського заводу імені Малишева; В. Позноков — сталевар комсомольсько-молодіжної бригади агрегату допалвної печі Кіровоградського металургійного заводу імені В. І. Леніна Дніпропетровської області; Б. Раян — токарь Тернопільського комбайнового заводу, групкомсорг делегат XVII з'їзду ВЛКСМ; В. Селянський — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади монтажників будівництва Вуглегірської ДРЕС Донецької області; О. Степанець — старший науковий співробітник Інституту автоматик АН УРСР, лауреат Республіканської комсомольської премії імені М. Островського; П. Стриженюк — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади докерів Одеського ордена Леніна морського торгового порту; М. Ткачук — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади фірми «Світарок» Чернівецької області; І. Токрев — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади котельників Сумського машинобудівного заводу; Л. Хоменко — учениця МПТУ № 12 м. Дніпропетровська; Л. Хоролєв — актриса Київського українського драматичного театру імені І. Франка, лауреат Республіканської комсомольської премії імені М. Островського; М. Чорба — ланкова комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню кукурудзи колгоспу «За нове життя» Іршавського району Закарпатської області; М. Шапарчук — механізатор комсомольсько-молодіжного механізованого загону Лугинського райоб'єднання «Сільгосптехніка» Житомирської області; В. Шевцова — ланкова колгоспу «Червона зірка» Чернігівського району Чернігівської області, делегат XVII з'їзду ВЛКСМ; І. Шербак — помічник машиніста локомотивного депо станції Гребінки Полтавської області, член ЦК ВЛКСМ; М. Яромлюк — бригадир комсомольсько-молодіжної бригади об'єднання «Волинський заводжавтопранс».

„Честь змолоду“

Розповідаємо
про наставникаНАЙЦІННІША
СПАДЩИНА

Уже котрий рік Іван Васильович Бойко щедро передає молоді свої знання і досвід. Він розповідає неквапно. Думки випереджають одна одну, повертають у минуле...

Сімнадцятирічним юнаком прийшов на залізницю. Важко тоді було працювати. Про електровози навіть не було і гадки. Сім років проробив помічником машиніста, потім чотирнадцять — водив самостійно паровоз. Аж ось на залізницю з'явився красень-електровоз. Довелося переучуватися. І вісім років праці машиністом електровоза минули. Тепер він — слюсар рухомого складу Знам'янського локомотивного депо.

Кажуть, якщо ти залишив після себе спадщину — недаремно проживи життя. Спадщина Івана Васильовича — його учні. А їх було у багато...

Багато з них зараз — наставники, передають молодим майстерність. Ось, приміром, Іван Кобелев. Працює тепер інструктором-машиністом. «До речі, він учень!» — не без гордості говорить Бойко.

Робота наставника — копітка, щоденна, щохвилини. Іван Васильович не без підстав вважає, що для того, аби молодь прислухалася до твоїх слів, вірилати, необхідно бути прикладом для інших.

— Виховати чесну радянську людину — перший обов'язок наставника, — говорить Бойко. — Коли я прийшов у цех, були деякі товариші, які вважали, що на обов'язково дотримуватися дисципліни. Серед них особливо запам'ятався мені один юнак. Звали його Микола, а прізвища не хочу називати. Юнак зник порушувати трудову дисципліну. Одного разу прийшов на роботу напідпитку. Не реагував ні на які зауваження. Часто доводилося розмовляти з ним. Я, як партгрупорг цеху і як старший товариш, намагався по-батьківськи довести неправильність його поведінки. І тільки після тривалої дворічної роботи з ним всього колективу, хлопцеві став хорошим робітником. Ми повірили йому, допомогли підвищити кваліфікацію, дали відповідальну роботу, з якою Микола успішно справляється. Зараз йому вже двічі присвоювали звання «Кращий робітник цеху».

— То ж немає людей, які б не піддавалися вихованню, — ніби стверджуючи давно виношені думки, говорить Іван Васильович. — Кожна людина — то характер. До кожної має бути індивідуальний підхід. Іноді допомагає розмова на адміністративному тоні, але більший ефект, на мою думку, від дружніх, батьківських бесід, розмов.

Іван Васильович задумався і додав:

— Ось і зараз я звав учня — Олександра Буляха. Хлопець нещодавно повернувся з лав Радянської Армії. Справився зі своїми обов'язками, але, вважав, що боротьба за справжню людину ще не закінчилася. Потрібно з Сашкою добре ще попрацювати для того, щоб він високо ніс звання робітника.

Очі Івана Васильовича поспішали.

— Досвідченіші робітники завжди передавали молодим знання, уміння, майстерність. Зараз наставництво набрало широкого розмаху. Ми, ветерани, естафету передаємо в надійні руки.

Л. САПІТОНОВА,
М. Знам'янка.

В СУЧАСНИХ умовах все важливішого значення в діяльності підприємств ефективності роботи комсомольських організацій набуває повнота, оперативність і достовірність інформації. Комітети комсомолу постійно надають велику увагу вдосконаленню інформаційної системи в комсомолі.

Щеодня в Москві проходив всесоюзний семінар-парада з питань комсомольської інформації. В його роботі взяла участь інструктор-інформатор Кіровоградського обкому комсомолу А. Бабак. Сьогодні вона розповідає про проблеми інформаційної роботи в обласній комсомольській організації, її завдання і напрямки помпшення.

ЗА ОСТАННІ десять років обласна комсомольська організація збільшилася майже вдвічі. Для того, щоб керувати нею зі знаннями справи, необхідно мати у своєму розпорядженні інформацію об'єктивну, вичерпну. Кожен комсомолец повинен бути всебічно проінформований про справи свого осередку, ясно бачити завдання, які він має вирішувати разом з товаришами, і способи їх реалізації. З іншого боку, комітет чи комсомольське бюро не в змозі приймати правильні, обгрунтовані рішення, не маючи повної, точної, спеціальної інформації про стан справ на місцях, про запити і потреби членів Спілки.

Відповідно до цього проблеми удосконалення інформаційної роботи висуваються на передній план самим життям. Саме тому добре поставлена інформація є однією з першоспожив життєво комсомольської організації.

Обласний комітет комсомолу приділяє значну увагу питанням поліпшення внутрішньої інформації, роботу в цьому напрямку сконцентрував на вирішенні таких завдань:

- упорядкування оперативного інформування міських, райкомів комсомолу з різних питань комсомольського життя;
- забезпечення чіткої роботи інформаційно-довідкової служби в міських, райкомів ЛКСМУ, комітетах первинних комсомольських організацій по збору, систематизації і аналізу інформації;
- організація інформаційної роботи в первинних комсомольських організаціях та їх комітетах, упорядкування потсків інформації.

У 1972 році при обкомі ЛКСМУ вперше був створений позаштатний інформаційно-методичний центр. На сьогодні з 25 міських, райкомів області в двадцяти двох обладнаних кабінетах чи куточках комсомольської роботи, в десяти з них створені позаштатні інформаційно-методичні центри, до складу яких ввійшли досвідчені комсомольські працівники і активісти. Це дозволило комітетам цілеспрямованіше проводити планування, систематизацію і обробку внутрішньої інформації, яка надходить, з метою поліпшення роботи серед різних категорій молоді.

Так, інформаційно-методичний сектор Олександрійського електромеханічного заводу, створений при комітеті, оперативно і регулярно до-

получає рішення акційних і комсомольських організацій до відома всіх секретарів цехових організацій. При підготовці питань на засідання комітетів він разом з іншими секторами проводить аналіз інформації, яка надходить від цехових, бригадних організацій, комсомольсько-молодіжних колективів, поповнюючи через заводську багатотиражку про цікаві факти комсомольського життя, почини і ініціативи, передовий досвід. Все це допомагає усуненню недоліків у внутрішньому житті первинних організацій і груп.

ОРІЄНТИР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ДІЯ

ЗНАТИ,
ЩОБ УМІТИ

Не забувають тут і про старий, але вірний, випробуваний спосіб інформування всіх і кожного — комсомольські збори. Стало законом, елементарною нормою — повідомляти на кожних зборах про виконання прийнятих раніше рішень.

Турбуються про налагодження системи внутрішньої інформації, підвищення рівня методичної роботи в Бобринецькому райкомі комсомолу. Тут існує єдиний інформаційно-методичний фонд, який складається із папок-досьє на кожну первинну комсомольську організацію і окремо — по напрямках їх діяльності, де поряд з даними про склад, ріст, кадри знаходяться всі довідки, довідні записки працівників апарату, членів райкому комсомолу. Для постійного аналізу проведення комсомольських зборів запроваджена інформаційна картка, яка допомагає райкому комсомолу слідкувати за дотриманням статутних вимог, встановити чіткий контроль за підготовкою і проведенням зборів.

Удосконалення внутрішньої інформації райком використовує для того, щоб комсомольські працівники більше часу були еєред молоді, проводячи організаторську та ідейно-виховну роботу.

В районній комсомольській організації склалася певна система доведення внутрішньої і політичної інформації до юнаків та дівчат. Вел-

шло у практику щоквартальне інформування райкомом комсомолу секретарів первинних комсомольських організацій про підсумки своєї діяльності і перспективи дальшої роботи. Сталі традиційними «дні секретаря», щомісячні наради, щорічні збори молодих комуністів, які працюють в комсомолі.

Вперше на бюро заслухали першу щомісячну комсомольську організацію колгоспу імені Юрія Жовтня «Про стан інформаційної служби в комсомольській організації». Особливе місце в діяльності комітетів комсомолу району становлять вивчення, аналіз і узагальнення досвіду роботи кращих комсомольських організацій, а також форм і методів роботи в розповсюдженні цілей починають та ініціатив.

На жаль, на такому рівні інформаційно-методична робота поставлена далеко не у всіх міських, райкомів. І в першу чергу це стосується Добровеличківського, Олександрійського, Голованівського райкомів.

ДУМАЄТЬСЯ, що кожний комітет комсомолу може і повинен мати свій невеликий інформаційний «масив». До нього слід включати керівні і інструктивні матеріали партійних і комсомольських органів, картотеку персонального обліку і списки членів ВЛКСМ, плани роботи комітету чи бюро комсомолу, цехових організацій і груп, протоколи загальних комсомольських зборів, засідань комітету чи бюро, документи про сплату членських внесків, відомості про навчання комсомольців, про характер і виконання комсомольських доручень, зошит для запису зауважень і пропозицій комсомольців, журнал для обліку критичних зауважень працівників шестостоячих комсомольських органів, матеріали про організацію соціалістичного змагання молоді, методичні матеріали на допомогу групкомсору, секретарю цехової організації, зошит контролю за виконанням прийнятих рішень, підписки газет і журналів.

Це лише необхідний мінімум. Деякі первинні організації мають і більш повну документацію, що допомагає складати стислу інформацію.

XVII З'їзд ВЛКСМ підкреслив необхідність глибокого вивчення і осмислення накопиченого досвіду комсомольської роботи, повніше інформувати комсомольців і молодь з питань політичного, економічного і культурного життя країни, міжнародного становища. Вирішення цього завдання значною мірою залежить від інформаторів, інформаційних центрів. Вони повинні серйозно вивчати, аналізувати, давати оцінку різним явищам комсомольського життя, діяльності комітетів, осмислювати всі ті проблеми, якими займається комсомол, і на основі аналізу виробити найбільш ефективні заходи поліпшення роботи серед комсомольців і неспівкової молоді. Інформаційна робота — жива, цікава, конче потрібна справа.

ПЕРЕМОГА В'ЄТНАМСЬКИХ ПАТРІОТІВ

ВЕСНОЮ минулого, 1975 року сталися важливі зміни в обстановці на Індокитайському півострові.

Майже одночасно припинилися бойові дії в Південному В'єтнамі і Камбоджі, де зазнали поразки наві'язані цим країнам іззовні реакційні диктаторські режими. Провалилася змова правих сил у Лаосі. Зміцнилося становище Демократичної Республіки В'єтнам, народ якої може відійти спокійно займатися мирною творчою працею.

За повідомленнями з Південного В'єтнаму, тепер там у недавно визволених районах створюються нові органи влади. В багатьох місцях уже почали роботу народно-революційні комітети, обрані самим населенням на відкритих зборах і мітингах. Десятки тисяч людей, насильно вигнаних військами колишньої маріонеткової адміністрації, повертаються до себе додому. Поступово всюди життя вступає в нормальну колею.

Найближчі тижні і місяці будуть заповнені напруженою роботою по відбудові зруйнованого війною народного господарства. Урожайство відзначили 15, 16 і 17 травня свою велику перемогу, південнов'єтнамці безпосередньо почнуть розв'язання завдань економічного будівництва. Як завжди Тимчасовий Революційний уряд Республіки Південний В'єтнам, немає сумніву, що заподіє військовій тяжкій рани будувати в міцному підсумку загосп. і перед країною відкривається світлі перспективи мирного і щасливого майбутнього.

Демократична адміністрація в Південному В'єтнамі здобуває справді всебітне ви-

знання. Крім СРСР та інших соціалістичних держав, які вже давно підтримують дипломатичні відносини з Тимчасовим Революційним урядом Республіки Південний В'єтнам, про його визнання тепер оголосило багато західних країн, у тому числі Англія, Франція, Італія. У спеціальній ноті, надісланій держдепартаменту США, міністерство закордонних справ РПВ попередило, що всі представництва колишнього режиму в Сполучених Штатах більше не мають законного статусу, а вся їх власність належить ТРУ РПВ.

Порівняно менше даних в роки що про становище в Камбоджі, де під натиском Національних сил визволення був повалений маріонетковий уряд, поставлений при владі 5 років тому американцями. Проте, з передач пномпенського радіо відомо, що тепер армія і народ Камбоджі докладають великих зусиль для нормалізації становища в країні, яка дуже потерпіла від воєнних дій (досить сказати, що там загинула десята частина населення, а половина камбоджіців залишилась без притулку). Враховуючи, що основу економіки країни становить сільське господарство, тисячі городян вирушають у села, де вони допомагають селянам освоювати занедбані землі, будувати рибні і дамби, споруджувати зрошувальні канали і дренажні системи. Нові власті сподіваються, що таким чином їм вдасться ліквідувати загрозу голоду, яка нависла над спустошеною країною.

Результат боротьби в Південному В'єтнамі і Камбоджі підітовхнув реакцію на

спробу взяти реванш у Лаосі, де внаслідок досягнутої раніше згоди ось уже багато місяців діють коаліційні органи влади. Спроба путчу обернулася однак поразкою самих реакціонерів, і лідери змови були змушені визнати свою невдачу. Прем'єр-міністр коаліційного уряду Суванна Фума прийняв відставку ряду правих міністрів, після чого усунули консервативних елементів з відповідальних постів, які вони займали, почалося буквально на всіх рівнях по всій країні. Всі війська, які були раніше під контролем правих, дістали наказ суворо додержувати угоди про відновлення миру і досягнення національної згоди в країні і, судячи з перших повідомлень, виконують його.

Виступаючи 8 травня з промовою в Кремльському Палаці з'їзду, товариш Л. І. Брежнєв із задоволенням відзначив, що ліквідація воєнного вогнища в Індокитаї створює умови для дальшого оздоровлення міжнародної атмосфери. «Від цього, — сказав він, зокрема, — виграє справа міжнародної розрядки, в тому числі, як ми гадаємо, і розрядка у відносинах між нашою країною і Сполученими Штатами Америки».

А. КРАСІКОВ,
оглядач ТАРС.ТЕЛЕТАЙП
ОДИН
РЕЧЕННЯМ

ТОКІО. Південнокорейський диктатор Пак Чжон Хі оголосив про запровадження нового закону, що забороняє будь-яку опозицію режимові; за участь у демонстраціях протесту і виступах за демократичні свободи загрожує тюремне ув'язнення строком від 1 до 15 років з позбавленням усіх громадянських прав.

АММАН. Ізраїльські власті розв'язали на окупованих арабських територіях нову кампанію терору і репресій; за повідомленнями, що

надходять з західного берега ріки Йордан і з сектора Газа, в арабських кварталах міст і населених пунктів останніми днями ізраїльські влаштовують поголовні обшуки і облави, проводять масові арешти, обшукують людей у зв'язках з палестинським рухом Опору; тільки в місті Дженині арештовано близько 400 чоловік.

ВАШІНГТОН. Сполучені Штати здійснили воєнну акцію в районі острова Кон Танг за 50 кілометрів від камбоджійського узбережжя.

Де кілька днів тому ВМС Камбоджі затримали американське судно на острові з допомогою гелікоптерів, було висаджено десант морської піхоти з авіаносця «Корал Сі», у ході цієї операції сталася сутичка між підрозділами камбоджійських і американських збройних сил; в результаті було потоплено три камбоджійських канонерських човни і збито три американських вертольоти.

(ТАРС).

У радянських піонерів свято. Вони відзначають 53-ю річницю Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна. В ці дні в приміщенні міського Палацу культури імені Компанійця відбувся заключний концерт фестивалю шкільної самодіяльності, присвячений 30-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні.

На фото: хор Кіровоградського Палацу піонерів «Соловушка» (фото вгорі); внизу — танцювальний колектив Новоукраїнської СШ № 6; праворуч — Лариса Петренко читає вірш Б. Євтушенка «На повний зріст».

Фото В. КОВПАКА.

ЩАСЛИВЕ ДИТИНСТВО — ПІСНЯ ЩАСЛИВА

● ВІДБУВСЯ ЗАКЛЮЧНИЙ КОНЦЕРТ ФЕСТИВАЛЮ ШКІЛЬНОЇ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ, ПРИСВЯЧЕНОГО 30-РІЧЧЮ ПЕРЕМОГИ.

Операція

«ПОШУК»

ДЕ МОГИЛА БРАТА?

Мій брат Михайло Данилович Пляскін, який народився 1919 року в с. Чирку Шидлівського району Чितинської області, загинув смертю хоробрих в районі села Покровського, що на Кіровоградщині. Він був розвідником-автоматником.

3 травня його дочці сповнилося 32 роки. Ідучи на фронт, Михайло знав, що він стане батьком.

Я намагався дізнатись, де похований брат, але безрезультатно. Може, тепер, коли так багато зроблено для увічнення пам'яті про загиблих воїнів-визволителів, є якась надія? Може, знають щось про Михайла його бойові друзі, жителі Кіровоградщини?

Моя адреса: Московська область, м. Ногінськ, вул. Текстильов, 15/18.

Василь ПЛЯСКІН.

ЗГАДАЙТЕ ІВАНА ІСАЄНКА

За визволення селища Нова Прага загинув радянський Іван Ісаєнко. Він був похований в с. Софії Надтоки. Вона всі ці роки доглядала за могилою. Але жінка вже стара, часто хворіє. Невдавано я бував в селі і вносив прохання, щоб прах цього солдата перенести на братське кладовище. Солдат залишається для інших безіменним. А я хочу, щоб ім'я його було викарбовано золотими літерами на меморіальній дошці. Він же був комсомольцем, хоробрим воїном.

Ма з мамою намагались розшукати його рідних. Знайшли тільки брата, який мешкає в місті Москві.

Пишіть мені на адресу: м. Кіровоград, вул. Миру, 8, кв. 7.

Л. ПОЛІЩУК.

«За бої по розширенню плацдарму Дерсіва — Куцеволівка понад 400 воїнів удостоєні звання Героїв Радянського Союзу».

«У братській могилі Куцеволівки поховано 1500 солдатів і офіцерів».

«На пам'ятнику односельчанам, які не повернулися з війни, — понад 350 прізвищ».

(З матеріалів музею дніпровської переправи 29 вересня — 3 жовтня 1943 року).

МАЛЕНЬКА хатина на придніпровському схилі. Віконця затишно поблизкують крізь завітчане віття, густими ароматними гронами — бузок над парканом. І повсюди тихо-тихо, ніби зависло повітря у якомусь безшумному просторі. Хіба що прогуркотить за цілий день грузовик дорогою чи перегукнуться на Дніпрі кораблі. Спокій...

«Ой, діточки, що ж то творилося тут... Хати горять, садки горять, бомби рвуться, снаряди, виють міни, свистять кулі... А вони ж біжать по тому воюю та все молодесенькі-молодесенькі, ну чисто діти. «Вперед! Вперед!». Упав одиницький з офіцерською сумкою коло хати — поранений. Підбігла до нього, кров зупинила, дала напиться. А він очима і геть увесь сам — туди, де наші побігли. Незабаром занесли з санітарною до хати ще двох поранених. Вибігла на подвір'я, а там уже німці. Стрілянина знялася! Заго-

рілася моя хата. А коли знову прискочили наші — вже пізно було: погоріли мої соколята. Одного тільки й дізналася як зва- тили — Сергій Калашников з Уралу. Перед смертю склав документи поділі від вогню. Писала потім мати — один з трьох синів, які не вернулися з фронту. І офіцера пізнали — по нагану. Так і тримав обвуглений руць — міцно-міцно. Тільки от імені, як і третього пораненого, встановити не вдалося —

тому бою було нормою — до кінця виконати свій обов'язок. Просто з чесним сумлінням лягли в братську могилу троє бійців, як і півтори тисячі їх побратимів. А героями стали інші — ті, хто грудьми закривав амбразури дзотів на висоті 172, хто направляв свої палаючі літаки у скупчення ворожої техніки, хто танками таранив ворожу оборону. Герої Радянського Союзу, росіянин Олександр Калашников, білорус Костян-

тин, скільки врізалось у їх глиняну пам'ять! І видається мені, ще ветерани більше у нас, аніж тих, хто вийде на парад з орденами й медалями. Бо хіба не заслуговують на увагу чи й повагу ці дерева, покалічені осколками, ці хатини, воскреслі з попелу? Хіба мало вони можуть згадати разом з нами, хіба не розділять з нами тугу безповоротного прощання.

НШЕ, щасливе життя нині в Куцеволівці. На шести тисячах гектарів колгоспу «Дніпро» не горять нині танки, не рвуться фугаси. Бродять череди густими випасами в плавнях — ферми ж бо нині налічують понад чотири з половиною тисячі голів худоби. На ріллі працює 65 тракторів, 57 автомашин перевозять колгоспні вантажі. І на грудях людей зблискують вже не тільки бойові нагороди, але й мирні. Понад 100 орденів і медалей отримали куцеволівці у воєнні роки за ударну працю. І не тільки ветерани, як от знамі всіма Панаас Петрович Борліта чи Іван Сергієвич Зайвий. Зблискують урядові наго-

чують сьогодні члени комсомольсько-молодіжного колективу на молочнотоварній фермі № 2, що борються нині за право носити звання імені ХХV з'їзду КПРС. Хороші показники у комсомольсько-молодіжного на тракторній бригаді.

Не пізнати нині й села, яке вщент згоріло в 43-му. Два Будинки культури на 900 місць, бібліотека з фондом понад 10 тисяч книг, 8 магазинів, готель, дільнична лікарня, понад 250 куцеволівців тільки в цій п'ятирічці відсвяткували новосілля. Мабуть, таким і уявлялося щасливе життя у грозіві дні...

Але й сьогодні йдуть до армії хлопці. Щоб захистити завойоване. Іх проводжають всім селом, збираються на мітинг, виступають керівники колгоспу, села, батьки, вручаються подарунки, звучать напутні слова. І врешті, настане найсвятіша хвили- на — коли беруть до ру- юнаки мішечки з землею, яку зачерпнули односельчани на могилах полеглих воїнів. Як заклик, як за- сторогу, як клятву.

І вони виконають її до кінця. Бо ж вони — діти отчої слави.

...Але чому ж так скорботно стає на душі, коли бачиш маленьку біляву хатину на дніпровському схилі, де над зарослими окопами котяться ромашкові хвили...

О. РАКІН,
спецкор «Молодого комунара».
Онуфріївський район.

НАД ОКОПОМ — РОМАШКОВІ ХВИЛІ

все з димом пішло. Безіменним й поховали у братській могилі...

...Коли б могли говорити стіни цієї білої мазанки! Коли б могли викрикнути трагедію, яка розігралася тут у жовтні 1943-го. Бо ж бачили вони більше, аніж старенька господиня Марія Андріївна Полоцька. Не зупинену мить — наган в обгорілій руці і троє бездиханих обвуглених тіл, а кожну секунду нерівного поєдинку, який вели у вогні, стікаючи кров'ю, бійці...

Тоді, в 43-му, цей маленький епізод не називали навіть подвигом. Бо в

тин Гриб, башкир Олексій Рудчин і сотні інших синів багатонаціональної Радянської Армії покладали свої голови за це українське село.

Коли б стіни могли говорити... Про те, як виводили куцеволівці 700 своїх найкращих односельчан і як половини з них не дочекались назад. Про чепіги в дитячих руках на забур'яненому полі і невістимі вдовині сльози глухої ночі. Про біль чекання і страху мо- занку братських могил під ромашковими хвилями... Скільки болю авібра- ли у себе ці стіни мазан-

тири з половиною тисячі голів худоби. На ріллі працює 65 тракторів, 57 автомашин перевозять колгоспні вантажі. І на грудях людей зблискують вже не тільки бойові на- городи, але й мирні. Понад 100 орденів і медалей отримали куцеволівці у воєнні роки за ударну працю. І не тільки ветера- ни, як от знамі всіма Панаас Петрович Борліта чи Іван Сергієвич Зайвий. Зблискують урядові наго-

роди на грудях молодого механізатора Віктора Олєфіра, молодого доярки Ольги Біленко. А як пра-

ЛЕГКА АГЛЕТІКА

СТАРТИ ЮНИХ

Близько 150 вихованців ДЮСШ брали участь у стартах зональної першості Міністерства освіти УРСР з легкої атлетики. Ці змагання, в яких за першість боролися 18 колективів Черкаської і Кіровоградської областей, протягом двох днів проходили на кіровоградському стадіоні «Зірка». Сильнішими з бігу на 100 метрів ви-

явилися Олександр Головка з міста Городище (його час — 11,2 секунди) та Людмила Русанова з Знам'янки (12,7 секунди). В поєдинках на 1500 метрів першим був представник Голованівської Олександр Животун. Співпа відстає 50 метрів 70 сантиметрів метнув кіровоградець Олександр Бондаренко. Його одноклубниця Тетяна Бухаріна стрибнула у довжину на 5 метрів 20 сантиметрів. Восьмикласниця із Знам'янки школи № 4 Олена Соловйова першою перетнула фінішну стрічку на 400-метровій дистанції.

У командному заліку не мали собі рівних спортсмени в міста Смілі, що на Черкащині. Другу сходинку посіли легкоатлети Кі-

ровоградської ДЮСШ № 2. Передостаннє — 17 місце зайняли спортсмени Голованівська.

В. ШАБАЛІН.

Керівник клубу
кандидат у майстри спорту
Г. ДУБІВКА

ЗАВДАННЯ № 2

1. В якому році вперше радянські шахісти взяли участь у Всесвітній шаховій олімпіаді і скільки разів вони були чемпіонами? (2 очка).

2. Між якими шахістами була

зіграна партія, що називається «безсмертною»? (3 очка).

3. Розв'яжіть етюд:
Білі: Крб6; Кс6; п с 6.
Чорні: Кра1; Th5.
Білі починають і виграють. (2 очка).

ЗАВДАННЯ № 3

1. Назвіть ім'я українського майстра, який за останні роки тричі виборював титул чемпіона України. (1 очко).

2. Що означає термін «блокада»? (2 очка).

3. Розв'яжіть етюд:
Білі: Крб8; пп b7; b2.
Чорні: Кра7; пп а6; b7.
Білі починають і виграють. (3 очка).

1.

Отепер, мій милий, все одно —
Чи печалься, чи ставай у позу,
Скрижанив чуттями ти давно,
Як вода від подиху морозу.
Кресоне знезацька дикий гнів,
Кресоне, немов мустанг наосліп,
Зливою образ, дошкульних слів
Знов затопить ваш хисткий

півострів.
Ви, як дзоти два — Вона і Ти!
Черги фраз гримлять зловісно
й луко,

Як між душ зруйновані мости,
Де вже там шукати порятунку!
А було ж — та чи було колись? —
На банкеті травня мліли трави,
Жайворонком сподівалась вись
Ще й зоря всміхалась недукаво.
Повен світла, намірів, ідей,
Музики, держання і наснаги,
Зводився високобійний день
Юності, хмілюй, наче брага.
Хто не звів чистих її чар,
Той і щастя не приніс нікому
Молодість — то безкоштовний

дар,
Що не повторяться ніколи.
— Люба, любиш?
— Любий мій, люблю.
(Скільки доброти у вашій мові!)
Світ безсмертний словом шим
на «лю»,
Люди — ми. А значить всі
з любові.

На її захмарній висоті
Все підвладно сердцю (любиш,
Люба?)

І незградно озивались губи
На признання щирі і прості.
Ти шептав — «я, мила, однолюб»,
І як подалась пора осіння
Комсомольське вдарило весілля
В бубни й золоті оркестри труб.
Друзі виголосували тости,
Танцями розкинували дім,
Сам наче був почесним гостем
На сімейній пазниці отім.
Побажавши щастя вам і миру
Й патякнувши на громадський

борг,
Ключ, як і належить,
від квартири
Вам вручив усміхнений комсорг.
Він був хлопець хвацький
і веселий
І на «мигах» показав, як слід —
Хай у цій світлиці в новоселів
Не переведеться родючість.
І, мабуть, попав таки в дев'ятку.
Раз невдовзі, через рік чи два,
Пісняю утвердило дівчатко
На оцій землі свої права.
Ну, а потім, що ж не сталося
потім?

Пролягла рокована межа.
Ще обличчя в росіяниці поту,
Жінка ця — неваже тобі чужа?
Ось вона стоїть перед тобою
Німо з ополоником в руках,
Змучена, як воїн після бою.
Безпорадна, мов підтятий птах.
В чім же вона нині завинила,
Чи ж така тяжка її вина,
Що стоїть безпомічна, безкрила,
Наче приголомшена вона?
Стільки літ варила тобі їсти,
Думала, що краще на обід,
Бігала з явською по місту,
Пришивала гудзики тобі.
На базар встигала й на роботу,
Прала сорочки і гелюшки.
Від суботи й знову до суботи
Все в турботах тижні і роки.
Все здоров'ям вашим

клопоталась
(«Ужте борщ, допоки не проках»)
І, між іншим, якось умудрилась
Іноки приваби не втрачати.
Хай не квітла пишно,

як жоржина,
Та й не в тім краси пасправжня
суті:
Будній подвиг Матері, Дружини,
А чи ж кожен з нас зумів
збагнути?
Бо якщо казати недукаво,

Внут загнавши себелюбне я,
Непоборна мамами держава —
Та ж на ній тримається сім'я.
Нагадаю скептикам охоче,
Тим, що кривлять в посмішці

вуста:
Батьківщина — теж ім'я
жіноче —

Істинна значуща і проста.
Проминуть неслала і гарячість,
Прийде запізнана-каяття,
Легковажна дама Необачності,
Як ти нам коверкаєш життя!

2.

Ти архітектор. Сніг тебе часто
Фундаменти високі і міцні,
Фронти, балки, цоколи, пілястри,
Скеління храмів і квадрати ніш.
Вигадливі убранням інтер'єри
І переходи довгі та луки,
І дивовижних кольорів портєри,
І білих стін мелодії дзвінків.
А на світанку станеться — а сам ти! —
Дошкульно полонить тебе кризь сон.
І де ж вони, струнки твої аксамблї,
Величчї, ніби Кремль чи Парфенон?
Ти обіцяв багато, що й казати,
Здавався ближчим тебе не Корбузіє.
Що ж сталося?

Із чим не міг зладити?
Де ж місто повносонячне твоє?
Німають неспуччі проспекти,
Мовчать твої колонні і мости.
Одні прожестки, милі, та проекти
В хаосі креслень, дажухилях суети.
Відсутня в них гармонія і правда,
Бо сам ти їх побачити не зміг,
Прийшавши вони болісно, як прапор,

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ

ПРОСПЕКТ НАДІЇ

Сімейна хроніка

Що ворогові кинутий до м'я.
Все гордував, все нехтував, аж доні
З-поміж великих здатностей людських
Ота найбільша — здатність до роботи
Не обійшла, і серцем ти затиш.
Збагнути це і позитивні друзі.
І сам ти в безпорадності своїй,
Зневірившись в реальності людській,
Стоїш, як самовбивця і палій.
І чи не смішно грати в геніальність
І вимішати настрій на жоні
За неуміння, за своєю нездарністю.
За всі невдачі й промахи дрібні?
Ще ж скільки тобі зараз, чоловіче?
За тридцять п'ять напівне?

Строгий вік.
Ти правді твердо подивився у вічі
І не зморгнув крильцями повік.
В такі літа Тарас гримів вогнисто,
Народовольці йшли на ешафот,
Розкинували трони декабристи,
Ульянов перекопував народ.
Жили — не задля власного корита.
Бо вищий зміст належить в тім —
затям —

Не просто йти — пройти талановито
Той кущий шлях, який зветься життям.
Тому величчям совісті незадано
Розстрілюєм малі свої жади,
Щоб вибороти право у нащадків
На доброту невеличкий хліб.

3.

Як оце здорово — зважитись тразу,
Мовби пустившись у безбереж,
Просто і звично мовити фразу,
Фразу почути у відповідь теж.
Ось вона поряд — весела, наївна,
Тулиться віддано до плеча —
Напівпастушка, напівцарівна,
Напівдитина — зухвале діва.
Гляне — обпалить полум'ям карям,
Наче зачепить гітару струну,
Схожа вона на співачку Ротару
Й тільки на себе, на себе одну.
Як їй до подиву просто дається
Фраза ота, що в житті головна,
Біля чола твого трепетно летиться
Хвиля волосся її запашна.
Чом же мовчиш ти затято й нечестно,
Душу промовисто взявши на ключ,
Чом же не скажеш у відповідь щемно
Ніжне й солодке слово на «лю»?
Сам ти як риба, що втрапила
в ятір, —

Ще на свободі і вже у руках,
Вперлось минуло глухо, мов якр.
В море човна твоїх мрій не пуска.
Щось в тобі зараз повстало не сміє
(Страшно життя починає з нуля?)
Так і застряв ти в обози надії,
Тільки мовчання твоє промовля.
Зиркне вода і підхоплюється гнівно,
І ніяко й ображено скаже —
«ну що ж» —

Напівпастушка, напівцарівна,
Напівдитина і жінка також.
Встигнеш, ніж іншим, помітити
збоку —
І до лиця непогора і гнів.
Тільки назустріч не ступиш ні кроку,
Здорово ж, голубе, ти постарів.
Все, що лишилося, — це посміхатись
Та запалити сигарету, як ти,
Відстань між вами — роки і смивацтв,
Як оту відстань переплести?
Як примирити і як поєднати
Ніжну ромашку й цупкий деревій,
Венір і рапок, здобутки і втрати,
Віру й зневіру у парі одній?
Не погамує твоєї гризоти
Навіть і дикий цигарковий димок,
Досвіду злого важуче грузило
Втопить надії тремкий поплавок.

4.

Як гомін замре під вечір
В твоєму, в чужім саду,
Надавши тобі на плечі
Тягар повеселих дум.
Спокойно і без погорди
Збагнеш мимоволі ти —
Жахлива вона — свобода
Безмежної самоти.
Сидиш ти похмурим градом
І раптом біля вікна —
Школярка із білим бантом,
Так схожа — неваже вона?
Ти схопишся, втопиш погляд
Туди, де дріма пітьма,
Привиділась дошка норяд,
Чи справді була й нема?

То менше було б на світі
Кривди поміж людьми.
Чому ж зрозумівши все це,
Несеш не добро, а зло
В невинне дитяче серце,
Крихке, мов коштовне скло?
І жарко тобі і тісно,
Підмоги тепер не жди,
А може ще не пізно?
Сумління велить — іди!

5.

У руці твоєї — жоржини,
У кишенях — шоколад,
Ти ідеш, як на пружинах,
Озираєшся назад.
Ось будинок цей високий,
Мов гармошка крутосхід,
Нерішуче крочиш кроки,
Чи ж не випався як слід?
Угорі зберешся з духом,
(Щось із серцем негаразд)
Ось дзвінок — він стрельне сухо
І сміхом залетиться враз.
На лиці змінившись дещо,
Чень заділо за живе!
Запитально зиркне теща
І мов човен пропливе.
Збідливе рантом господаря,
Відсахнеться, як свята.
«Ти диви, яка гордія» —
Скрививши болісно вуста.
І Оксани — «чи здорова?» —
І жоржини, й шоколад,
Та дівчесько сунуть брови,
Озирається назад.
Ти примовк, як соловейко,
Що взяв надміру тон,
Ну й сімейка, — не сімейка,
А ворожий бастион.
Всі вони з одного тіста —
Злість нестримно розбира,
Не запросить навіть сісти,
От і жди від них добра.
Знавісничо дуплять очі
І мовчать, як на біді.
Щось вони від тебе хочуть
І чогось від тебе ждуть.
Та підводять кліте гордо —
Спробуй зважитись отак,
Коли гонор, е ще гонор
Норовистий, як лошак.
І нема тобі поради,
Порятунку теж нема,
І зів'яй ти неспадково,
Як ніяковість сама.
А тобі б розвіять словом
Чад бід, зневіря дим,
І внести немов обноу
Чисту радість осюди.
Та мовчиш ти, як на горі,
Скажем прямо — кепський знак:
Знову гонор, знову гонор
Норовистий, як лошак.
І нічого не поправити,
Не зарадити собі,
Твій бізнт, скажуть по правді —
Додатковий харч ганьби.
Ти ідеш, як після бою,
До порогу, до зими
І надія за тобою.
Глухо гукає дверми.

6.

Просинається місто, як вулик
(Порівняння даруйте старці!)
Повіємо ми каналами вулиць
Понід поглами гордих дерев.
Щось втрачаємо, щось віднаходимо,
Тиснем руки комусь на ходу,
І звучать нам дзвінки телефонні
На турботи, на радість-біду.
Все б нічого — з роботи додому,
В колобінку днів, мов козяке,
Тільки погляд хилимо долу,
Іх би треба частіше у вись.
Іх би вгору спрямовувати треба,
Бо над містом не тільки дими —
Є ще небо, безмежне, як небо,
Що блакитини має крильми.
Висоти небуденна немарність
Оптомінить серця і лобі.
Найстрашніше — твоя безбарвність
На палітрі своєї доби.
Та безбарвність — нездатність
до праці,
До любові, до сміху й журн.
Не уникнуть серцем рекламній,
Коли їх не продуть вітри.
Ти ідеш і дерева-нечеси
Стелять твій на шляху колічку,
Це корисно — осіблю нічесті

Та відчуті хоч раз на віку.
Ти себе прокидаєш — «ледащо»,
Сам собі покалічи життя»,
Невдоволення — ліки найкращі,
Сам собі прокурор і суддя.
І тому, переживши найгірше,
(Не в полоні пустих міражів)
Прозріваємо втратами більше,
Ніж порадами вчених мужів.
Хай та жілка під Ференца Ліста
Більше любить салат олів'є,
Вона все-таки пірла в місто,
Незбудоване місто твоє.

7.

Цей чоловік тобі відомий,
Він був людиною колись,
Ледь-ледь чалапає додому,
Ти зупинись і озвись.
Він співчуття твого жebraчить
(Затис в руці мідианий гріш).
А ще — карбованця в додачу,
Щоб похмелитись хутчіш.
Від нього відсахнувшись діти,
Жона і друзі й поговті,
Як древо, ніде правди діти,
Він листям весел облетів.
І на лиці багряно-сизім,
Що стало схожим на кору,
Читати вільно, як у книзі,
Його історію стару.
Сумну історію осінню,
Де облітати, не встиг,
Страшну історію паління
В чорночуду пріву самоти.
Його марудить... стукти-грюки
І хрип, і шурхіт подошов,
Там пальцем, тинькають опукі:
— А дід п'яний знов прийшов.
— Ага, знайшлася таки
пропажа, —
Двірник, зачувши галат, зітхне,
І тихо вимовить — «пропащий»,
І головою вслід хитне.
І страшно — що ж воно надалі?
Як врятувати, як допомогти?
І шмагане тебе неждливо —
А що, коли ось так і ти?

8.

Весна, весна! — в вестейній книзі
Травня
Допише останні сторінки,
Звучать птахів оркестри
стародавні
І віє прохолода з-над ріки.
На вулицях — каштанів білі
люстри,
І городян барвиста течія,
Ще ж як сказав поет — земля —
не людство,
А людство, як не як, одна сім'я.
І знов тебе ошпарить,
мов окропом,
Те всеочисне почуття вини,
А ляжеш спати — насиняться
ненароком
Оксанка й ненарожені сини.
Ідуть одні твоїм думкам
проспектом,
На завидки принашкляй літворті,
Над ними цебо, зоряні нестески,
Як виноградині грона-ліхтарі.
Ах лака долі, ти ще
не просторочив,
Раз видивом таким ось прояснів,
З усіх грівів —
то найстрашніший злочин,
Як при живих батьках нема
батьків.
Дитячий голосок — ти чуєш? —
кліче
Крізь джупгли всіх образ і всіх
невдач,
Не повернутись — не страшишся
втриві,
Ніж повернутись і сказати
«пробач».
Не відаю, чи проминуть,
як нежить
Для тебе всі пі струси та громи,
Та Батьківщина — пильно
вона стежить,
Щоб наші діти вирости людьми.
І Поема друкується із скорочен-
нями.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Світловодський
загально-технічний факультет
Харківського інституту
радіоселектроніки

оголошує прийом студентів
на 1975—1976 навчальний рік

на перший курс за
спеціальностями та
групами спеціальностей:

конструювання і вироб-
ництва радіопаратури,
радіотехніка, електронні
прилади, електронна тех-
ніка, електроприладобу-
дування і автоматика, ме-

шинобудування і приладо-
будування, будівництво,
енергетика, транспорт,
експлуатація, металургія.

Вступники складають іс-
тити з російської або ук-
раїнської мови та літера-
тури (твір), з математики
(письмово та усно), з фі-

зики (усно) в обсязі про-
грами середньої школи.
Особи, які подають заяви
на спеціальність металур-
гії, замість математики
(письмово) складають іс-
тит з хімії (усно).

На час вступних іспитів
абітурієнти забезпечую-
ться гуртожитком.

Вступні іспити проводи-
ться: з 14 липня — 1 по-
тік, з 4 серпня — II потік.
Заяви подаються на ім'я
ректора інституту.

До заяви додають:
документ про середню
освіту (в оригіналі), харак-
теристики для вступу до
вузу, медичну довідку
(форма № 286), виписку з
трудової або колгоспної

книжки, 4 фотокартки
(розміром 3x4 см).
По прибутті до вузу
вступник особисто подає
паспорт або довідку з
сільради, військовий кві-
ток або приписне сві-
доцтво.

Заяви приймаються з
20 квітня по 31 липня.
Прийом документів і
видача проводиться з 10
до 19 години щоденно.
Зарахування до складу
студентів з 21 по 27
серпня.

Заяви та документи на-
правляти на адресу:
м. Світловодськ Кірово-
градської області, вул.
Егорова, 15. Телефон
70-16.

РЕКТОРАТ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу вій-
ськову-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкома
ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Галіки, 2.